ného vinným kárným přečinem porušení povinností povolání a zlehčení cti a vážnosti stavu.

K udržení cti a vážnosti stavu nepřispívají nevěcné a zbytečné útoky advokáta na kolegu advokáta v soudních podáních. Obviněný se měl ve své soukromožalobní věci proti kandidátu advokacie Dr. M. omeziti jen na věcné námitky, nesměl však použíti projednání tohoto sporu k osobním útokům na Dr. M. a uváděti o něm skutečnosti, které nemohly míti význam pro rozhodnutí sporu a které byly způsobilé vzbuditi u osob, nenáležejících ke stavu advokátskému, pro závadné údaje jednoho člena tohoto stavu nepříznivý dojem o celém advokátském stavu. I kdyby snad obviněný měl pro svoje nepřístojné údaje objektivní podklad, nestačí tato okolnost k tomu, aby s hlediska kárného zprostila viny odvolatele, který bez oprávněné příčiny přednesl závadné výroky o kolegovi i v soudním podání, jakkoli mohl a směl užíti prostředku zcela nezávadného. Zmíněným postupem porušil obviněný povinnost, uloženou mu § 10, odst. 2 adv. ř., chovati se vždy tak, aby netrpěla čest a vážnost advokátského stavu.

Poněvadž zjištěné okolnosti, zakládající u obviněného kárný přečin zlehčení cti a vážnosti stavu, plynou po stránce skutkové celkem již z vlastního doznání obviněného, nebylo důvodu k provedení dalších důkazů, jichž nepřipuštění vytýká odvolání s hlediska kusosti řízení, zejména důkazu spisy o tom, že výrazy, jichž obviněný použil, byly vyprovokovány předchozím vyzývavým chováním Dr. M., nehledíc ani k tomu, že v souzené soukromožalobní věci nemůže býti řeči o vyprovokování, když nešlo o ústní výroky, nýbrž o výroky, použité v písemném podání.

Pokud konečně odvolání namítá, poukazujíc na dva články, uveřejněné v časopisech o uvedeném konkursním řízení, že snad jen tyto články naplňují skutkovou podstatu výrazu, že jednání obviněného vzbudilo pohoršení a bylo veřejně přetřásáno, přehlíží, že obviněný již tím, že volil v soudním podání cestu, příčící se cti a vážnosti stavu advokátského, způsobil, že se o jeho jednání mohly dověděti třetí osoby, nepříslušející ke stavu advokátskému, a tak si utvořiti nepříznivý úsudek o celém advokátském stavu.

Čís. 390 dis.

Do usnesení, jímž kárná rada nevyhověla žádosti obviněného, aby mu bylo dovoleno nahlédnouti do spisů, není přípustná stížnost.

Třetí osoby nejsou oprávněny ke stížnosti do usnesení, jímž kárná rada neshledala důvodu ke stíhání pro kárný přečin zlehčení cti a vážnosti stavu.

(Rozh. ze dne 2. prosince 1939, Ds II 39/38.)

Nejvyšší soud jako soud odvolací v kárných věcech advokátů a kandidátů advokacie odmítl stížnost Dr. P., advokáta v N., do usnesení

kárné rady advokátní komory, jímž bylo vysloveno, že není důvodu kárně stíhati Dr. A., advokáta v N., a jeho stížnost do usnesení kárné rady téže advokátní komory, jímž nebylo vyhověno jeho žádosti za nahlédnutí do spisů.

Důvody:

Podle čtvrtého oddílu kárného statutu, pojednávajícího o opravných prostředcích proti usnesením a nálezům kárné rady, lze si ovšem proti nálezům kárné rady stěžovati odvoláním a proti jiným usnesením stížností (§ 46 kárného statutu), ale podle § 53, čís. 3 téhož statutu přísluší stížnost tomu, kdo je ve svých právech zkrácen, jen proti usnesení, že není důvodu ke kárnému řízení proti obviněnému (§ 29). Usnesení kárné rady, jímž nebylo vyhověno žádosti Dr. P., aby mu bylo dovoleno nahlédnouti do spisů, není však takovým usnesením, a není proto stížnost proti němu přípustná (rozh. čís. 134 dis. Sb. n. s.).

Skutek, Dr. A. za vinu kladený, totiž že prý se nabídl stěžovatelovu klientovi, že ho bude zastupovati za určitý paušál a že ho takto získal za svého klienta a přiměl k tomu, aby stěžovateli vypověděl plnou moc, a že se v jiném případě rovněž ucházel o získání klienta jiného advokáta, mohl naplniti, jak ostatně i stěžovatel sám ve svém oznámení připouští, jen zlehčení cti a vážnosti stavu advokátského.

Podle ustálené judikatury nejvyššího soudu ve věcech advokátských (rozh. čís. 85 dis., 93 dis. Sb. n. s.) přísluší právo chrániti stavovskou čest jedině zástupci komory a kárné radě; třetí osoby mohou ovšem oznámiti povolaným orgánům skutečnosti, kterými byla podle jejich názoru zlehčena stavovská čest a vážnost, nemají však práva ke stížnosti, neshledala-li kárná rada důvodu ke kárnému stíhání. Byly proto stížnosti odmítnuty jako nepřípustné.

Čís. 391 dis.

Opatření ve smyslu § 17 kárného statutu (zastavení výkonu advokacie) může býti učiněno jen v pilných případech, ale pak vždy, v každém stadiu trestní věci.

Jsou-li tu pro ně předpoklady, může se na něm kárná rada usnésti, i když je před tím na jiném podkladě odmítla učiniti.

Odpadnou-li tyto předpoklady, může se obviněný domáhati jeho zrušení.

Jde o pilný případ, byl-li advokát odsouzen pro zločin křivého svědectví.

Při rozhodování o stížnosti do usnesení podle § 17 kárného statutu nelze řešiti otázku oprávněnosti zmateční stížnosti, podané obviněným do odsuzujícího rozsudku.

(Rozh. ze dne 2. prosince 1939, Ds II 39/39.)